

La Comédi@thèque

PETAR 13.

Jean-Pierre Martinez

www.comediatheque.net

Jean-Pierre Martinez je ponudio besplatno preuzimanje svih tekstova svojih komada s njegove web stranice: comediatheque.net, dok je za potrebe bilo kakvog javnog korištenja ipak od autora potrebno zatražiti autorizaciju.

Petak 13

Prevela s engleskog i prilagodila Nada Benzia

Ivan i Kristina su pozvali dvoje prijatelja na večeru u svoj dom u Zagrebu. Natalija je došla bez svog supruga, izbezumljena, jer je upravo čula da se avion, kojim je trebao doći kući, srušio u more. S mogućom udovicom oni suspregnuta daha čekaju vijesti koje će potvrditi je li njen muž među preživjelima... i saznaju da su pobjednici večernjeg izvlačenja super jackpota. Od tada nadalje, izgovorene riječi „kontroliraju emocije“. I to je samo početak ove neobične večeri koja obiluje zavrzlamama, preokretima i nenadanim otkrićima.

Osobe:

Ivan

Kristina

Natalija

Patrik (po izboru)

Dostupne su alternativne verzije ovog komada:

za 2 muškarca i 1 ženu

za 2 muškarca i 2 žene

© La Comédi@thèque

Dnevni boravak u boho šik stilu pokazuje nešto od njegovog prošlog sjaja. Jedna avangardna slika prislonjena je na stražnji zid. Sve ostalo je već spakirano u kutije. U uglu, okićeno božićno drveće. Pozornica je prazna. Telefon zvonči i čujemo snimljenu poruku.

Ivan (*glas sa automatske sekretarice*) – Bok! Dobili ste Ivana i Kristinu. Zadržani smo u Uredu za otkrivanje zloupotreba zbog istrage oko utaje poreza, ali ostavite poruku nakon znaka i javit ćemo vam se kad nas pustite iz pritvora.

Čujemo zvučni signal, slijedi ga poruka koju pozivatelj ostavlja na automatskoj sekretarici:

Patrick (*glas sa automatske sekretarice*) – Hej, Patrik je. Kako si? Sranje, da, naravno ne možeš me čuti... Slušaj, i dalje stoji dogovor za večeras ali...

Ivan ulazi u sobu, u jednoj ruci mu je torba iz Lidla a u drugoj iz Plodina. Kako mu ruke nisu slobodne, ne podiže slušalicu već ostaje pored telefona i sluša ostatak poruke.

Patrick (*glas sa automatske sekretarice*) – ...doći ćemo nešto kasnije nego što smo planirali, možda navečer oko osam i pol. Kad mi avion sleti, imam bus. Doma samo ostavim stvari i uskačem u auto s Natalijom... Usput, hvala na torbi. Vratit ću ti je večeras. U redu, vidimo se! I ne komplicirajte, ljudi... to je samo obična večera za prijatelje...

Ivan ostavlja vrećice u kuhinji i vraća se noseći vino u tetrapaku. Skida svoj kišni mantil i uzima dekanter iz kuhinjskog ormarića. Otvara kutiju, smješta lijevak na dekanter i počinje lijevati sadržaj tetrapaka u njega. Kristina ulazi u sobu.

Kristina – Bok! Šta ima?

Ivan – Zvao je Patrik, malo će kasniti.

Kristina – A super, dobro će nam doći još malo vremena, nismo baš spremni...

Spremila je svoj kaput.

Kristina – Ovdje je smrzavica, zar ne? Čak je hladnije ovdje nego vani...

Ivan – Ugasio sam grijanje. Mislim da smo se dogovorili kako ćemo pokušati štedjeti?

Kristina napokon primjećuje što on radi.

Kristina (*iznenađena*) – Što to radiš?

Ivan – Kao što možeš i sama vidjeti, dekantiram vino. Vino treba disati. Ima bolji okus. Očito.

Kristina – Zar si stvarno morao trošiti na dobro vino...? Jer ako jednako pazimo na troškove, radije bih štedjela na vinu nego na grijanju...

Ivan – To je kućno vino. Ne pitaj koje kuće. Sigurno nije lokalno. 7 kn litra u Lidlu. Božićna promocija...

Kristina – Pa, zašto ga dekantiraš?

Ivan (*njuškajući*) – Sommelier u Lidlu ga je preporučio. Ovo će omogućiti tom dragocjenom nektaru da oslobodi svu tu suptilnu aromu crvenog voća i vanilije. S nagovještajem grožđa nakraju... (*Ozbiljno*) Što ti misliš? Želiš da stavim kutiju vina na stol i poslužujem iz tetrapaka?

Kristina – Ah, da... istina.

Ivan – U svakom slučaju, neće smetati tom kiselišu da se malo izvjetri. Kućno vino ti je kao flaširana voda. Sigurnije je da odstoji prije konzumiranja. Tako toksični plinovi ispare a teški metali se slegnu na dno...

Kristina – Jesi se sjetio kupiti nešto za večeru?

Ivan – Uzeo sam pitu od artičoke, samo se treba odmrznuti.

Kristina – Pitu od artičoke?

Ivan – Da, artičoka kiš s Islanda... još jedna promocija... možemo je servirati sa zelenom salatom...

Kristina – Pripremit ću pića.

Kristina vadi čaše.

Kristina – Jesi bio na zavodu za zapošljavanje?

Ivan – Aha...

Kristina – I?

Ivan – Ponudili su mi zaposlenje s radnim iskustvom...

Kristina – Radnim iskustvom...

Ivan – Posao na restauraciji.

Kristina – Ali ti si informatičar, kompjutorski inženjer!

Ivan – Očito je da danas moraš biti fleksibilan da bi našao posao...

Kristina – Da, sigurno, ali... Prije nego što si izgubio posao, bio si u menadžmentu. Što ćeš nadgledati držeći kanticu terpentina i staru krpu u ruci?

Ivan – Više kako ću nadgledati...

Kristina – Jesi išao na intervju?

Ivan (*govoreći o slici prislonjenoj na zid*) – Iskoristio sam mogućnost pa sam dao da mi procijene našu sliku...

Kristina – Ah, da... sranje koje si kupio kako bi se obogatio prije sto godina od svog prijatelja iz umjetničke škole...

Ivan – Bilo je točno nakon njegovog prvog pokušaja samoubojstva... da mu pomognem. I mislio sam da bi to samo moglo podići vrijednost...

Kristina – Dobro, ako to znači da si možemo priuštiti grijanje... i, na koliko je procijenio ovo remek-djelo, tvoj ekspert za umjetnost?

Ivan – Nešto oko tisuću kuna...

Kristina – Ali, ti si je platio 15 000!

Ivan – Da, ali znaš li ti koliko je porasla vrijednost Van Goghovih slika nakon što je umro?

Kristina – Ostaje nam samo da se nadamo da će tvoj genijalni slikar uspjeti napraviti samoubojstvo prije nego što mi umremo izlažući njegovu sliku... (*Uzdišući*) Ne možemo se čak nadati da će okvir postići dobru cijenu jer ga ni nema...

Ivan – To ti je problem s modernom umjetnosti...

Kristina – Eh, kad već govorimo o tome, nadam se da će nam Patrik vratiti 1000 kn koje si mu velikodušno posudio. Pomoglo bi kod plaćanja skladištenja stvari dok čekamo gradski stan što nam je tvoj rođak obećao... Jesi ga podsjetio?

Ivan – Za stan?

Kristina – Patrika! Za 1000 kuna!

Ivan – Nisam siguran da je sad dobro vrijeme za to... Ni njemu trenutno nije lako. Znaš da ga je T-Com premjestio u pozivni centar na Krku? Možeš si to zamisliti? Krk! Bio je glavešina u HT-u... a Natalija je na pola radnog vremena u školi...

Kristina – Pa, dobro, a što je sa mnom? Financijski savjetnik za Wong.com i nije baš neko stabilno mjesto... Objasni ti klijentima kako da investiraju svoj novac kad radiš za kompaniju koja tako loše posluje da je na rubu bankrota.

Ivan – U redu, podsjetit ću ga večeras...

Telefon zvoni.

Kristina – Sigurno su oni... (*Diže slušalicu*) Halo...? Da, bok, Natalija, kako si? ...Ah, u redu... ne, ne... ne brini, Natalija... sve okej, čekat ćemo te... vidimo se za minutu, Natalija... (*spušta slušalicu*) Bila je Natalija.

Ivan – Ne znam zašto, ali kada si se javila na telefon i rekla: „Bok, Natalija!“ smjesta sam pomislio da to mora da je Natalija...

Kristina – Patrikov let kasni, pa dolazi sama...

Ivan – Što s Patrikom?

Kristina – Ostavila mu je poruku da se nađu ovdje. Popit ćemo piće dok ga čekamo.

Ivan – Nije mi jasno zašto je morao uzeti avion da dođe s Krka...

Kristina – Pogotovo što slijeće u Lučko... ali opet, povratna za charter let mu dođe jeftinije nego povratna s autobusom...

Ivan joj se približi i zagrlji ju.

Ivan – Hajde, preživjet ćemo...

Kristina – Znam... i sve dok imamo jedno drugo, ništa loše nam se ne može dogoditi, je li tako?

Ivan – Radije bih s tobom pio kućno vino nego pijuckao šampanjac s ikim drugim.

Kristina – Naša sreća će se okrenuti, osjećam to. Uskoro je Božić. I danas je petak 13., zar ne?

Ivan – Možda osvojimo loto.

Kristina – Još da ga i uplatimo...

Ivan – Kupio sam listić kada smo bili u posjetu tvojoj majci u Zelini... zaokružio sam brojeve koji su bili na mom zahtjevu sa zavoda za zapošljavanje...

Kristina – Odmah se osjećam bolje...

Poljube se.

Ivan – Što je s Natalijom? Je li ona krenula?

Kristina – Vozi se u krug ovuda već petnaest minuta tražeći parking...

Ivan – Znam, jadnica, stvarno je teško naći parking kad voziš Smart... imam ideju: mogla bi naučiti kako se paralelno parkira pa bi imala više opcija...

Kristina je krenula slagati čaše na stol. Čuje se zvono na vratima.

Kristina – Vidiš? Ne budi zločest... Možeš otvoriti...?

Ivan otvara vrata.

Ivan – Hej, Natalija! Što se dogodilo? Izgledaš kao da si vidjela duha...

Natalija ulazi s Ivanom. U jednoj ruci joj je boca šampanjca i stvarno izgleda kao da će kolabirati.

Natalija – Možda sam i vidjela...

Kristina u panici prilazi Nataliji.

Kristina – Što se dogodilo, Natalija?

Natalija – Taman sam htjela ugaziti radio i izići iz auta... bile su vijesti...(pauza) Patrikov avion se srušio u Kvarnerskom zaljevu...

Ivan – Zaljevu?

Kristina – Jesi sigurna da je njegov avion?

Ivan – Letio je s Krka...

Natalija – Bio je to jeftin let... dali su broj leta i ime aviokompanije. Nema sumnje. Avion je nestao u Zaljevu...

Natalija brizne u plač. Ivan i Kristina se pogledaju očajničkim pogledom ne znajući što dalje.

Kristina – Gledaj, još uvijek ga mogu pronaći...

Ivan – Zaljev nije tako velik...

Kristina – Možda je pilot uspio sletjeti na vodu...

Ivan – Između dva trajekta...

Kristina – Događalo se i prije...

Ivan – Ne baš često, ali događalo se...

Natalija (*slabim glasom*) – Misliš...?

Kristina – Što su rekli na radiju? Jesu rekli da nema preživjelih?

Natalija – Još to ne znaju...

Kristina – Eto vidiš!

Ivan – I letenje i dalje ostaje najsigurniji način putovanja. Prema statistikama, kad letiš, šanse da pogineš su jedan prema milijun. Otprilike isto kao i da dobiješ loto...

Kristina u njega gleda prestravljeno.

Natalija (*shrvana*) – Zašto baš Patrik... Rekla sam mu da ne leti na petak trinaesti...

Ivan – U drugu ruku, to je samo Zaljev... Pozitivno je da će moći naći crnu kutiju...

Natalija se ponovo slama.

Natalija – O, Bože moj, ali što ću ja bez njega? S dvoje djece i hipotekom...

Ivan i Kristina, nemoćno se gledaju, kako bi oni mogli pomoći.

Natalija (*patetično*) – A i vama još nismo vratili 1000 kn...

Kristina – Ma daj, o čemu govoriš? To nema veze!

Natalija preda bocu šampanjca Ivanu.

Natalija – Evo, donijela sam bocu šampanjca da vam zahvalim. Da sam samo znala...

Ivan – Cristal... Sranje, to je dobra stvar.

Natalija – To je noćna mora... reci mi da se ovo ne događa!

Ivan (*iznenada sumnjičavo*) – To nije šala, zar ne?

Kristina ga probode pogledom.

Kristina – Dođi, sjedni tu. Idemo vidjeti ako nešto govore na TV-u, ima li kakvih vijesti, možda saznamo nešto novo.

Kristina uključi TV. Idu reklame.

Glas s TV-a – Možete li reći koja je razlika između ova dva kovčega? Razlika je u cijeni! Koristite Komparacijacijena.com, jer život je skup, ali smrt ne bi trebala biti...

Kristina brzo promijeni kanal.

Glas s TV-a – Lavovi, ovo nije vaš sretan dan...

Natalija – Ja sam lav...

Glas s TV-a – Izbjegavajte putovanja...

Kristina – Ali nisi ti bila u avionu...

Glas s TV-a – Ali ako neophodno morate krenuti na putovanje, tada radije putujte vlakom, a nikako avionom...

Natalija – Patrik je također lav...

Kristina – Ajmo bolje čuti na radiju...

Glas s radia – 60 milijuna kuna. To je iznos koji će pobjednik današnjeg super izvlačenja Petak 13. ponijeti kući. Ostanite s nama da čujete dobitnu kombinaciju za nekoliko minuta...

Kristina promijeni stanicu.

Glas s radia – I dalje očekujemo vijesti s leta 31 ½ s Diskontnog putničkog leta iz Omišlja za Zagreb, preko Venecije...

Natalija – Vidiš, to je stvarno njegov let...

Glas s radia – Čini se da je pilot pritisnuo signal za opasnost neposredno prije negoli je nestao s radara. Naravno, čim dobijemo daljnje informacije, nastavit ćemo vas informirati...

Kristina ugasi radio.

Kristina – Trebamo čekati... Ništa više zasada ne možemo učiniti... Daj, natočit ću ti piće, osjećat ćeš se bolje.

Ivan – Možda ne šampanjac...

Natalija (ugledavši dekanter) – Uzet ću čašu vina. Kad je već otvoreno...

Kristina – Jesi sigurna da ne želiš nešto drugo?

Natalija – U redu je vino, stvarno...

Ivan natoči u čašu i doda ju Nataliji koja ju ispije naskap. Njih dvoje ju gledaju malo zabrinuto.

Natalija (Ivanu) – Vidiš, sve ovo što mi se događa skroz me poremetilo, ne mogu procjenjivati... Uopće ne osjećam dobro vino...

Ivan – Ovaj... pa...

Natalija (odjednom uspaničeno) – Oh, moj bože, moja mater!

Kristina – I ona je bila u avionu?

Natalija – Djeca su s njom. Ako gledaju TV...

Natalija grabi svoj mobitel i pritišće tipke.

Natalija – Halo, mama? Da, znam, znam... Je l' djeca gledaju TV? U krevetu su? (*Uzdahne s olakšanjem.*) Stvarno, sad o tome ne želim razgovarati... nazvat ću te poslije, u redu...? Slušaj, zadrži svoje savjete za kasnije... On nije mrtav, još...! Da, da vjerojatno je, ali nije potvrđeno pa ako bi, molim te... Ti si ga ionako uvijek mrzila... Koliko puta si mi samo rekla da on nije pravi čovjek za mene... da sam mogla proći puno bolje... ma, goni se!

Natalija ljutito prekida. Ivan i Kristina gledaju u nju osjećajući pomalo sažaljenje, ali i nelagodu.

Natalija – Nikada nije podnosila Patrika... sigurna sam, duboko u sebi, da je ona sretna što se ovo događa...

Kristina – Ma hajde, ne misliš stvarno tako...

Natalija – Na našem vjenčanju pretvarala se da je otac bolestan tako da ne moraju doći na ceremoniju.

Ivan – Ali tvoj otac je stvarno bio bolestan, zar ne? Nije li umro nekoliko mjeseci kasnije..?

Natalija – Da, i to na dan kada sam rodila Marina... samo da me razljuti...

Kristina – Hoćeš da ti dam neki sedativ?

Natalija – Stvarno mi je žao što vas gnjavim svim tim... Ne želim vam upropastiti večer. (*Ustaje kako bi otišla*). Najbolje da odem.

Kristina – Ma, daj, Natalija, što pričaš? Mi smo prijatelji, zar ne? Čemu ti služe prijatelji ako na njih ne možeš računati u ovakvim situacijama?

Natalija (ponovo sjedajući) – Zнала sam da na vas mogu računati... I moram vam priznati da mi baš ne bi bilo drago ostati sama kod kuće, buljiti u božićno drveće, kačiti se na svaku riječ koja dođe s radija, čekajući presudu...

Ivan – Kad smo već kod toga, vjerojatno bismo trebali ponovo pokušati u slučaju da imaju više novosti...

Natalija – Pitam se ako stvarno želim znati... (*Pauza*) Hajde, uključi...

Kristina – U redu.

Kristina uključi radio.

Glas s radia – ...su avioni koji su letjeli iznad područja uočili veliku masnu mrlju na površini vode. Još uvijek se ne zna je li s aviona Ne preskupe putničke diskontne aviolinije, koji se, kako ste već čuli, srušio u Kvarnerski zaljev otprilike prije sat vremena. Očekujemo novo izvješće od našeg terenskog reportera koji se pridružio jednom od spasilačkih helikoptera... U međuvremenu, u vijestima koje slijede, brojevi lota...

Natalija – Masna mrlja...To znači da se avion ipak srušio... Kako uopće može biti preživjelih?

Ivan i Kristina ne znaju što bi rekli kako bi joj podigli duh.

Glas s radia – ...a dobitni brojevi su 1, 5, 2, 7, 9, 6 i dopunski broj 10.

Ivan zastane u hodu.

Kristina – Ako je pilot uspio spustiti avion na vodu, sasvim je moguće da su neki putnici uspjeli izići prije nego je potonuo na dno...

Glas s radia – A sretan dobitnik će spremiti u džep čistu svotu od 60 milijuna kuna. Dovoljno da isplanira budućnost s...

Kristina ugasi radio.

Ivan – To je...

Natalija – Što?

Ivan – Ne, ništa...

Kristina – Vozila si se već avionom. Sjeti se što stjuardese kažu prije nego avion uzleti. Maske s kisikom automatski ispadnu, sigurnosni pojasi su ispod sjedala, izlazi u slučaju opasnosti su s obje strane zrakoplova, evakuacijski kliznici, znaš...? Nije im procedura u slučaju opasnosti za ništa... Imaju plan za sve...

Ivan vadi svoj evidencijski list za Zavoda za zapošljavanje i gleda u njega više manje diskretno.

Natalija – Stjuardese... ha... Sigurno, Patrik ih gleda... ali baš da sluša što imaju za reći? ...Znaš muške...

Ivan (*Kristini koja uopće ne obraća pažnju na njega*) – Jebo te!

Natalija – Uzmi Ivana za primjer. Je l' znaš što kažu?

Ivan je potpuno zbunjen.

Ivan – Što? Tko?

Natalija (*Kristini*) – Vidiš... Što sam ti rekla...

Kristina (*Ivanu*) – Stjuardese, što kažu prije polijetanja? U slučaju... gubitka tlaka u kabini, na primjer?

Ivan (*gubeći razum*) – One... padobranci su ispod vašeg sjedala, disalice će pasti sa stropa, peraje su u pretincu za rukavice, na to si mislila?

Kristina prijekorno gleda Ivana.

Kristina (*Nataliji*) – I nitko te nije zvao?

Natalija – Patrik je vjerojatno na dnu Zaljeva do sada. Kako bi me uopće mogao zvati?

Ivan je miljama daleko i ponovo je uključio TV.

Glas s TV-a – Još jednom da ponovimo, dobitni brojevi današnjeg izvlačenja, Petak 13., su: 1, 5, 2, 7, 9, 6 i dodatni broj 10. Jackpot od 60 milijuna kuna je...

Ivan ponovo provjerava svoj list.

Ivan – Uh, jebo te...

Kristina isključuje TV.

Kristina – Ne, mislim... Mora biti neki tim podrške... u tim slučajevima uvijek postoji neki tim podrške... da obavijeste obitelji... pruže podršku... ma znaš...

Ivan (*Kristini*) – Smijem ja nešto reći?

Kristina – Što?

Ivan – Privatno...

Natalijin mobitel zazvoni.

Kristina – Vidiš, to su sigurno oni, upravo sad...

Natalija – Nisam sigurna da želim znati...

Telefon nastavlja zvoniti.

Kristina – Hoćeš da se ja javim?

Natalija – Oh, hoćeš li...?

Kristina preuzima poziv.

Kristina – Halo... Da... Ne... Oh, u redu... Oh, dobro... Ne, ne... Da, da, naravno, vrlo smo sretni. Dobro, hvala...

Kristina odlaze mobitel.

Natalija – I?

Kristina (*u transu*) – Bio je to tvoj ginekolog... s tvojim nalazom krvi...

Natalija – Pa?

Kristina – Pa... Trudna si...

Natalija (*raspadajući se*) – Oh, moj Bože...

Kristina – Želiš još jednu čašu vina?

Natalija – Da, molim te...

Kristina nadopuni Natalijinu čašu.

Ivan (*Kristini*) – Ovaj... stvarno bih trebao s tobom pričati o nečemu...

Kristina (*Ivanu*) – Stvarno misliš da je sad vrijeme?

Ivan – Vrlo je važno, obećajem...

Natalija primjećuje sliku.

Natalija – Baš čudno, ova slika, i vama se čini..?

Kristina – Um... Da, malo, pretpostavljam...

Kristina dodaje čašu vina Nataliji.

Natalija – Slikar mora da je bio ozbiljno depresivan. (*Ivanu*) Je li to tvoj prijatelj?

Ivan – Da, na neki način... Mađar je, mislim.

Natalija – Oh, da, vidi se. (*Ivanu*) Ubio se?

Kristina – Ne još, nažalost...

Natalija iskapi čašu u jednom gutljaju.

Natalija (*Kristini*) – Evo, natoči mi još jednu...

Kristina – Ne znam baš je li pametno da toliko piješ... u tvom stanju...

Ivan (*koji ne zna što bi rekao*) – Znači, očekuješ podmladak?

Kristina sijeva očima prema njemu.

Ivan (*Kristini*) – Ja bih stvarno trebao s tobom razgovarati...

Natalija – Imaš pravo. Počelo mi se vrtjeti. Idem na balkon na svjež zrak.

Kristina – Hoćeš da idem s tobom?

Natalija – Hvala, ali trebam malo biti nasamo...

Kristina – Naravno.

Natalija izlazi na balkon. Ivan nestrpljivo čeka da ona nestane s vidika.

Ivan – Nikada nećeš pogoditi što se upravo dogodilo...!

Kristina (*odsutna duhom*) – Trudna... možeš to vjerovati?

Ivan – Trudna si? Ali, to je predivno! Pogledaj, molim te, samo petnaest minuta ranije rekao bih da sve to sliča na prirodnu katastrofu. Ali sada vidim pozitivnu stranu u svemu ovomu. Znaš li zašto?

Kristina – Nisam ja ta koja je trudna!

Ivan – Oh, točno... moj bed...

Kristina – Istina je, ti zaista ne slušaš nijednu riječ koju izgovorimo...

Ivan – Tko je onda trudan?

Kristina – Natalija! Možeš to zamisliti? Na isti dan sazna da joj je muž nestao u avionskoj nesreći i da nosi njegovo dijete...

Ivan – Kako znaš da je njegovo?

Kristina (*nakrevelji se*) – Ne znam... Nazovi to ženskom intuicijom...? Obzirom da je prvo dvoje djece njegovo, i da je Patrik njen muž, to je prvo ime koje mi pada na pamet. Znam, glupo, huh?

Ivan – U svakom slučaju, ne radi se o tome... Pogodi što?

Kristina – Što?

Ivan – Dobili smo!

Kristina (*gledajući prema balkonu*) – Oh, moj Bože!

Ivan – Znam... totalni šok, zar ne?

Kristina – Natalija! Ide preko ograde!

Ivan se okrene i gleda što se događa.

Ivan – K vragu! Koja gnjavatorica je ova... Pustimo je da skoči pa da završimo s tim. Na prvom katu smo, svejedno, neće se ozlijediti, bar ne jako...

Ne slušajući ga, Kristina krene prema prozoru.

Kristina – Natalija, molim te! Ne čini to! Misli na djecu! Na kraju krajeva, Božić je...

Natalija – Obećaj mi da ćeš se brinuti o njima ako skočim. Da nećeš dopustiti da ih odvede socijalna služba!

Kristina – Da, obećajem...

Ivan – Super, što je sljedeće...?

Kristina – Mislim, ne, nemoj skočiti! (*Ivanu*) Reci nešto!

Ivan – Zar ne bi mogla tvoja majka uzeti djecu?

Natalija – Radije bih da odu u dom.

Kristina – Možda bismo trebali zvati hitnu službu...

Ivan – Stani malo, nije pitanje života i smrti. Spustit ću je dolje.

Natalija – Ne prilazi jer ću skočiti!

Kristina – Što da radimo?

Ivan – Čekaj, odmah se vraćam...

Kristina – Ne ostavljaj me samu!

Ivan nestaje u predvorju.

Natalija (zajedljivo) – I ja ću se skršiti na zemlju... Kao avion bez krila... Ponovo ću se sjediniti s mojim Patrikom...

Kristina – Stvarno misliš da je to ono što bi on želio? Mislim, on bi sigurno više volio da ostaneš živa i brineš se o vašoj djeci. I što ako nije mrtav? Zamisli da pozvoni na vrata i sazna da si u komadima ispod balkona.

Nije zazvonilo zvono na vratima već Natalijin mobitel.

Kristina – Vidiš? Kladam se da je on... Hajde, javi se...

Natalija (oklijevajući) – Da...?

Kristina (u smjeru u kojem je Ivan otišao) – Nadam se da nije ponovo ginekolog. Da joj kaže da su blizanci...

Natalija – Da, ja sam... Jeste li sigurni? U redu. Ne, ne, ne brinite. Naravno, hvala, bit ću pored telefona...

Kristina – Što je bilo?

Natalija – To su bili oni... Tim za spašavanje...

Kristina – I?

Natalija – Našli su nekoliko preživjelih... Patrik bi mogao biti jedan od njih...

Kristina – Pa, to je odlična vijest! Vidiš? Zamisli da si skočila u trenutku očaja...

Ivan se vraća.

Ivan – Da, zamisli to... Mogla je uganuti gležanj ili nešto...

Kristina – Hajde daj, siđi dolje... (*Ivanu*) Spasilačka ekipa je upravo zvala. Našli su neke preživjele.

Ivan – Znam...

Kristina – Što si čuo?

Ivan – Ne, nego sam ja taj koji ju je zvao.

Kristina – Molim?

Ivan – Morao sam naći način kako da je spustim dolje...

Natalija ulazi u sobu.

Natalija – U pravu ste... Moram se nastaviti nadati da će sve izići na najbolje. Moram vjerovati da je Patrik i dalje živ. Znam da moram...

Kristina sijeva očima prema Ivanu.

Kristina – Možda da se ipak još ne zanosiš previše... I kako uopće znaju da je baš Patrik među preživjelima?

Natalija – Primijetili su momka koji se drži za kovčeg i viče: Natalija! Natalija!...

Kristina ponovo sijeva očima prema Ivanu.

Natalija – Kako znaju moje ime?

Kristina – Dobro pitanje, kako znaju tvoje ime...?

Ivan – Ja ću samo zatvoriti vrata, u redu? I ne puštaj ju blizu njih ponovo, okej?

Kristina – Što ćemo joj reći kad prava spasilačka ekipa bude zvala?

Ivan – Ma, mora da se ukrcalo više od jednog putnika čija se žena zove Natalija. Da ne spominjemo još i njihove ljubavnice...

Natalija – Potpuno sam zaboravila pitati ih broj telefona... Htjela sam pitati ako mogu doći pomoći u potrazi. Oh, čekaj, mogu pritisnuti redial...

Kristina (*autoritativno*) – Da sam na tvom mjestu, ne bih to radila...

Natalija je iznenađena.

Kristina – Mora da su potpuno zatrpani poslom, znaš. Kako budu imali konkretne novosti, oni će te nazvati...

Ivan – Stvarno bih trebao razgovarati s tobom.

Kristina – Hajde, reci...

Ivan – Privatno...

Kristina – Ne možemo ju ostaviti samu. Zamisli da policija nazove i potvrde da je Patrik mrtav i ona odluči stvarno skočiti preko balkona?

Ivan – Dobro, idemo onda na balkon!

Kristina – Razočarana sam, Ivane. Jako razočarana... mislila sam da si bolji prijatelj. Radi se o Patriku! Tvom prijatelju još iz škole! I o Nataliji, mojoj najboljoj prijateljici. To su naši vjenčani kumovi! Mislim da zajedno možemo odustati od večere i pomoći joj u njenom bolu i nevolji!

Ivan – Osvojili smo loto!

Kristina – Koliko?

Ivan – 60 milijuna!

Natalija – Ipak bih popila još to jedno piće, na kraju krajeva... sve te emocije...

Kristina (*otresito*) – Do sad si već mogla skužiti gdje stoji dekanter, zar ne? Ili želiš da ti donesem tetrapak vina sa slamkom?

Natalija se uvrijedila.

Natalija – Dobro, neću vam smetati... Ne želim iskorištavati vašu gostoprimitivost.

Kristina se sabere.

Kristina – Joj, oprosti. Nisam tako mislila. (*Toči Nataliji još jednu čašu vina.*) Svi smo malo u šoku, zar nismo? Trebaš i nešto pojesti, ili će ti pozliti... (*Ivanu ispod glasa dok Natalija prazni čašu.*) Mislim da je vrijeme da izneseš svoj artičoka kiš...

Ivan se uputi prema kuhinji.

Kristina – Mi smo također bili jako bliski s njim. Pa prirodno je da smo isto duboko potreseni Patrikovom smrću (*Ispravljajući se.*) Mislim, mogućnošću njegovog nestanka... Ali u isto vrijeme, trebalo bi se znati i krenuti dalje, ne misliš li tako? Živi se samo jednom i te stvari.

Ivan se vraća s komadom pite i dodaje ju Kristini.

Kristina (*dodajući krišku pite Nataliji*) – Moraš naučiti kako uživati u dobrim stvarima u životu...

Natalija uzima zalogaj pite.

Natalija – Nije loše... Što je to?

Kristina (*licemjerno*) – Ivan je pekao. Što si ono rekao da je to...?

Natalija (*punih ustiju*) – Oh, sve dok nisu artičoke. To je jedina hrana na koju sam alergična. Više se uopće ne sjećam kakav okus imaju. Jedan jedini put sam ih jela kod svoje bake u Dalmaciji. Jurili su sa mnom na prvu pomoć...

Ovo dvoje se pogleda s užasom.

Natalija – Dobra stvar kod artičoka je da ih ne možeš pojesti, a da ne znaš...

Kristina istragne krišku pite iz Natalijine ruke i usta.

Kristina – Dobro, jesi spremna za desert...?

Natalija, uhvaćena nespremna, ne izgleda kao da joj je baš dobro.

Natalija – Mislim da ću povraćati... Vidiš, inače mogu popiti bez ikakvih problema. Posebno s tako finom hranom... mora da je od stresa...

Ona odlazi prema WC-u. Kad je otišla dovoljno daleko da ih ne može čuti, Kristina se prepusti ushićenju.

Kristina – Jesi siguran?

Ivan (*pokazujući joj svoj evidencijski list*) – Moj broj! Izvukli su iste brojeve! Upravo su objavili na radiju! Zar nisi čula! 60 milijuna kuna, možeš to vjerovati? Imamo dovoljno da možemo kupiti avion! Dobro, možda polovni... ali u dobrom stanju...

Kristina – Ali, to je ludost!

Ivan toči dvije čaše vina i dodaje jednu Kristini kako bi nazdravili.

Ivan – Evo, okusi Lidlovo kućno vino posljednji put i zapamti taj okus. Jer nećeš ga tako skoro ponovo kušati...

Nazdravljaju.

Kristina – Nevjerojatno... Nije šala, zar ne!

Ivan – I meni je teško povjerovati. Ali provjerio sam tri puta. Kunem ti se, naš je! Osvojili smo ga! Petak 13. Super izvlačenje je naše!

Natalija se vrati.

Kristina – Nikada nećeš pogoditi što smo upravo saznali!

Natalija – Jesu li zvali? Je li stvarno on u vodi? Živ je?

Ivan (*posramljeno*) – Eeeh, ne... nisu još uvijek baš, ovaj, sigurni...

Kristina – Ali uočili su kovčeg koji jako izgleda kao njegov. Vuittonov. Pluta po površini...

Natalija – I koja je dobra vijest?

Kristina – Pa... da je... (*Vrlo uzbuđeno, na granici hysterije.*) Dobit ćemo kovčeg natrag!

Ivan pokušava umiriti Kristinu gestom ruke.

Ivan – Oprosti joj... Njeni živci...

Natalija – U pravu ste. Ovo čekanje je nepodnošljivo... Čak i ako je Patrik još uvijek živ, samo zamišljanje njega potpuno samog, priljubljen uz svoj kovčeg, usred mora, čiča zima... Dok mi udobno sjedimo ovdje na toplom... prođe me jeza... (*Pauza*) Ustvari i nije baš toplo, je li? Ili je do mene?

Ivan (*sa znalačkim pogledom*) – Mi možemo ponovo uključiti grijanje, dobro, Kristina? Idem ga smjesta uključiti.

Odlazi uključiti grijanje.

Natalija – Što misliš koliko se može tako izdržati, u prosincu, usred hladnog Kvarnerskog zaljeva?

Kristina – Ovisi... on je bio poprilično zimogrozan, zar ne?

Natalija – Oh, moj Bože...

Ivan se vrati.

Ivan – Evo, uključio sam na najjače... (*Namigujući u Kristininom smjeru.*) Tako, ako neočekivano moramo otići u toplije krajeve, nećemo patiti od termičkog šoka...

Natalija – Idete na odmor...?

Ivan – Ne, pa... ustvari, zašto ne...?

Natalija – Pa, da sam na vašem mjestu, izbjegavala bih letenje...

Kristina – Da, vjerojatno je sigurnije... Marfijev zakon, baksuz i to... Na kraju krajeva, jedan lijepi spa odmor u Opatiji također uopće nije loša ideja...napuniti baterije za novi život...

Natalija – Imate pravo, uživajte dok možete...nikada ne znate što će vam život smjestiti... Spremate ze za lijepo druženje s prijateljima u petak uvečer i samo tako, evo te, udovica si...

Kristina – Dap... (*Histerično*) Ili multimilijuner!

Natalija – Oh ne, mi si nismo mogli priuštiti životno osiguranje... Ustvari, spomenuo je nešto nedavno... kako bi mogli djeci priuštiti studij ako se njemu nešto dogodi... Mora da je nešto predosjećao... možda neki loš predosjećaj....

Ivan – Eh... Pa, mogu ti reći da mi zasigurno nismo ništa predosjećali... došlo je k'o grom iz vedra neba...

Kristina (*Nataliji*) – Znaš kako se kaže: noć je najernja prije svitanja...

Ivan – Kad si nepripremljen, to je stvarno šok... Moraš se znati nositi s tim...

Natalija – Vi ga imate?

Kristina – Njega? Što?

Natalija – Životno osiguranje! Ili posmrtno osiguranje, bolje rečeno...

Ivan – Mi imamo i bolje od toga, vjeruj mi.

Natalija – Kunem se, ako preživi, gledat ću na život potpuno drugačije...

Kristina – I mi ćemo, da, da, i mi ćemo, obećajem.

Natalija – Sva te male žrtve koje si namećemo svaki dan, misleći kako ćemo kasnije ubirati plodove i uživati... ma, zajebi to... bolje da živimo s prstom u uhu... bez razmišljanja o sutra...

Ivan – Imaš pravo. Sutra dajem otkaz.

Natalija – Mislila sam da si na Zavodu...

Ivan – Da, okej, prestat ću tražiti posao.

Natalija – A opet, u isto vrijeme, moraš zaraditi za život. I nešto i uštedjeti. Jer ako se budemo oslanjali na državnu mirovinu... oh, moj Bože... Imam osjećaj da Patrik baš neće koštati državu, mirovinski drugi stup...

Kristina – Ma hajde, ne govori tako...

Natalija – Kako ću spajati kraj s krajem, još s dvoje dječice...

Kristina – Mi smo tu za tebe... Je li tako Ivane...? Ako želiš, možemo mi uskočiti i skinuti nešto tereta s tvoje grbače!

Ivan (*ne baš oduševljeno*) – Da, pa...

Natalija – To je stvarno lijepo od vas, ali... Mi vam već dugujemo 1000 kn...

Kristina – Znaš što? Smatraj to riješenim. Neka to bude poklon. Nama neće faliti, zar ne? Okej, Ivane?

Ivan – Ovaj, pa, ne... U redu... Hajde, tvoj je...

Natalija (*ganuta*) – To mi puno znači, znati da mogu računati na prijatelje kao što ste vi... Ja znam koliko 1000 kn vama znači... Pogotovo sada kada Ivan ne radi. Znači, da sad pitam banku da mi dadu 1000 kn, ne vjerujem da bi mi odobrili. I sa svim profitom koji rade s našim novcem... A vi...Vi čak nemate sredstva da uključite grijanje u prosincu... osim kad vam dođu gosti... ustvari, postalo je malo pretoplo ovdje, šta vama nije? Ne bih željela da zbog mene dobijete račun za ubit se...

Ivan – Malo ću smanjiti...

Ivan izlazi na nekoliko sekundi.

Natalija – Što ću reći djeci?...

Kristina – Zar ne spavaju?

Natalija – Pa, jednom se moraju probuditi...

Kristina – Slušaj, vjerojatno ne bih trebala ovo reći, ali ja ne vjerujem da je mrtav. Ne noćas...

Natalija – Zašto ne noćas?

Kristina – Ne znam, to je... kao što si prije rekla za svog oca. Da je umro na dan kad se rodio tvoj sin, samo da te razljuti.

Natalija – Misliš da je Patrik odlučio da se surva avionom samo da nam upropasti večer?

Ivan se vrati.

Kristina (*sretna što može promijeniti temu*) – Možda da uključimo ponovo TV, da dobijemo potvrdu... vjerojatno će ponoviti koji su brojevi izvučeni... ovaj ponoviti vijesti...

Natalijin mobitel zvoni, prekidajući Kristinu koja je krenula uključiti TV. Natalija, smrznuta, razmišlja da se ni ne javi, ali ipak ga uzima.

Natalija – Da..? Da, ja sam... (*Kristini i Ivanu*) To su oni! Spasilačka ekipa... Da...? Da, slušam...

Drugo dvoje sluša s nelagodom.

Natalija – Ali bili ste mi rekli da... U redu... Dobro... Hvala...

Prekida vezu.

Natalija – Primijetili su petoricu preživjelih, drže se za komade aviona... Možda je šesti...

Ivan – Dopunski broj.

Natalija – Pokušat će prići helikopterima, ali bura je prejaka u Zaljevu... Nisu ih još identificirali...

Kristina – Obavijestit će te čim nastave s izvlačenjem... Mislim spašavanjem!

Natalija – Da, u pravu si... To je upravo kao kockanje. Ovo čekanje je nepodnošljivo. Osjećam se kao da sam igrala lutriju i sad čekam da vidim jesu li moji brojevi izvučeni...

Kristina – Znam osjećaj... Tako sam se baš osjećala kad sam se udala za Ivana... mislim... Koliko ih je bilo u avionu?

Natalija – Ne znam... Bio je to mali avion... Omišalj - Zagreb...

Ivan – Recimo da je bilo stotinu putnika. Ako ih je pet preživjelo... to je 20%. Mnogo bolji omjer nego u lutriji.

Natalija – Nisam nikada imala sreće u kockanju...

Kristina – Znaš kako kažu: Tko nema sreće u kocki, ima u ljubavi...

Natalija – Hvala Bogu da sam s vama, u suprotnom...

Kristina – A da se odeš malo odmoriti u našu sobu?

Natalija – Što ako ponovo zovu...?

Ivan – Mogli bi proći sati, znaš... dok se stiša bura i sve to... Operacija spašavanja na moru je vrlo delikatna operacija... nisu čak niti sigurni da će stići do njih živi. A i u vodi koja je samo dva ili tri stupnja...

Natalija – Ma svejedno, mislim da ne bih mogla zaspati.

Kristina – Mogu ti dati tablete za spavanje, ako želiš.

Natalija – Mislim da to neće biti dovoljno. U kakvom sam stanju...

Kristina – Možeš uzeti dvije, tri. Jako su slabe...

Natalija – Baš si draga, ali ne želim ti još zauzeti i spavaću sobu povrh svega ostalog...

Kristina – Pa ni mi nećemo moći spavati, tako da nije bitno...

Natalija – Hvala... Iskreno, nisam mislila da će vas uzrujati toliko koliko i mene... (*provjerava svoj mobilni*) Sranje, stavila sam ga na nečujno. Nikad to ne radim... Provjerit ću i vidjeti ako imam poruke na govornoj pošti...

Ona odlazi provjeriti svoj mailbox.

Ivan (*Kristini*) – Nikad je se nećemo riješiti...

Natalija – Ne, ništa...

Kristina – Pa... uzmi u obzir da su zvali prije pet minuta...

Ivan – I da budemo iskreni... 20%... Mogla bi se početi pripremati i za najgore...

Natalija – Ali maloprije si govorio da...

Kristina – Ne želimo ti ulijevati lažnu nadu... Je li tako, Ivane?

Ivan – Pa, moram reći, izgleda kao da će noćas spavati s ribama...

Kristina – Ono što Ivan pokušava reći, na svoj način, ako je Patrik stvarno mrtav, saznat ćeš to vrlo uskoro... Stvarno, trebala bi otići kući i malo prileći... Želiš da ti pozovem taxi?

Natalija – Ne, dovezla sam se ovdje, u Smartu.

Kristina – Ah da, točno...

Natalija – Ali nisam baš sigurna da sam u stanju voziti baš sad.

Ivan i Kristina razmjenjuju bijesne poglede.

Natalija – Imate pravo, idem malo prileći. Neću baš biti sposobna spavati, ali... mislim da bih malo trebala biti nasamo...

Ivan – Pa i mi... Mislim, naravno, razumijemo kako se osjećaš. Je li tako, Kristina?

Natalija – Idem ja...

Kristina – U redu...

Natalija napušta prostoriju pod Ivanovim i Kristininim suosjećajnim pogledom, koji eksplokira u veselje čim ona nestane s vidika.

Ivan – Jebeno! 60 milijuna!

Natalija se vrati u sobu. Ivan i Kristina se smrznu.

Natalija – Zaboravila sam mobitel...

Natalija ponovo napušta prostoriju.

Kristina – Nikako ne mogu povjerovati sve dok ne vidim listić. Pokaži mi...

Ivan – Idem po njega... (*Krene prema sobi.*) Sranje, u spavaćoj je... Uz malo sreće, zaspat će pa ćemo je skinuti sa sise na neko vrijeme. Nemojmo je buditi... Što misliš, da otvorimo tu bocu Cristala dok čekamo? Da proslavimo...

Kristina – U spavaćoj sobi? Ništa nisam vidjela... Reci, nisi ga valjda izgubio, listić? Zamisli da je pao s noćnog ormarića i... završio u usisivaču. Jučer sam promijenila vrećicu, i smeće sam odnijela jutros.

Ivan – Ne brini... spremljen je na sigurno. (*Krene otvarati šampanjac.*) Pokušat ću ne praviti preveliku buku s čepom... ne želim ju probuditi.

Kristina – Spremljen na sigurno... gdje?

Ivan – U moju torbu. Na vrhu ormara... u unutrašnjem džepu... Nisam se sjetio uzeti ga kad smo se vratili iz Zeline... Da budem iskren, skroz sam zaboravio da sam uopće uplatio loto...

Kristina (*probljedjela*) – Ne valjda Vuittonova torba?

Ivan – Da, naravno... moja torba... moja jedina torba... Nemoj mi samo reći da si posisavala i unutrašnjost moje torbe... (*Konačno uočava Kristininu muku.*) Šta?

Kristina – Patriku je trebala torba kad je išao na Krk... Natalija me pitala ako mogu posuditi...

Ivanu popušta pritisak na čepu od šampanjca i on glasno pukne.

Ivan – Ti si mu posudila moju torbu? Ti si dala da uzme moju Vuitton torbu na usrani avion usranog jeftinog avioprijevoznika?

Kristina – U redu, za početak podsjećam te - Vuitton je lažnjak... Krivotvorina koju smo kupili u Rimu na povratku s krstarenja po « Otocima Italije ».

Ivan – Zajedno s mojim listićem od 60 milijuna kuna unutra! Mogli smo kupiti tvornicu koja izrađuje prave torbe...

Natalija se vraća.

Natalija – Čula sam neki pucanj... to me probudilo... (*Ugledavši njihova izbezumljena lica.*) Što se dogodilo...? Imate novosti, to je to? Imate loše vijesti i ne znate kako da mi ih kažete?

Ivan (*zlovoljan*) – Da, ustvari...

Natalija – Oh, moj Bože...!

Kristina – Ne, zapravo, mislim, nije o Patriku...

Ivan – Ne bih baš rekao...

Kristina – Ivan nije znao da sam posudila Patriku njegovu torbu... Prirodno je, dakle, da je potresen... emotivno potresen, mislim... Zamisli da tvoj najbolji prijatelj visi na tvojoj torbi usred mora... A morski psi kruže oko njega...

Natalija – Zar ima morskih pasa u Kvarnerskom zaljevu?

Kristina – Ne znam, vjerojatno...

Natalija – Oh, moj Bože, stvarno, torba...Već vam dugujemo 1000 kn koje vam nećemo vratiti, a povrh toga, nikada više nećete vidjeti svoju Vuitton torbu. Hvala Bogu da je bila lažnjak...

Kristina – Ali i dalje postoji nada, zar ne? (*Gledajući u Ivana.*) Mislim, da će naći Patrika... s torbom.

Ivan – Misliš...?

Kristina – Torba pluta mnogo bolje nego tijelo! Sjeti se samo onih slika na TV-u nakon avionske nesreće. Što vidiš da pluta po površini vode? Torbe!

Ivan – Pa, ako nisu preteške, možda...

Kristina (*Nataliji*) – Je li Patrik nakrcao torbu?

Natalija – Pa, samo je jednu noć proveo u hotelu, pa nije puno toga uzeo...

Drugo dvoje krenuše gajiti nadu.

Natalija – Osim svih tih njegovih prodajnih kataloga, naravno. Papir teži tonu. Ja čak nisam mogla podići torbu da stavim u prtljažnik auta kad je odlazio. Sva sreća da je to ona vrsta torbe s kotačićima. Znaš, za lažnjak, bila je to vrlo dobra kvaliteta. U pravu ste. Zašto trošiti pare na prave marke... Zašto vas zanima sadržaj njegove torbe?

Kristina – Ako može plutati, tada ju Patrik može iskoristiti kao spravu za plutanje. Kao kolut za spašavanje...

Natalija – Oh, pa ne baš... mogao bi se isto tako vješati za nakovanj... I u svakom slučaju, prtljaga ide u spremnik, zar ne? Tone kao kamen s ostatkom aviona...

Ivan zuri u Kristinu koja je skršena.

Kristina – Ponekad mogu locirati olupinu i izvuku je natrag na površinu. Da nađu crnu kutiju, odrede što je uvjetovalo nesreću i izvuku prtljagu – hoću reći tijela – tako da obitelji mogu odžalovati...

Ivan – Misliš...?

Kristina – Pa da, naravno! Ne znam zašto, ali ja sam i dalje optimistična. Je li, Natalija?

Natalija – Da, pa...

Kristina – Na kraju krajeva, ipak je petak 13.!

Natalija – Nikad mi nije bilo jasno da li to znači da imaš sreće ili je nesreća na petak 13...

Kristina – Očito pomalo i jedno i drugo!

Ivan (*Nataliji*) – Jesi li 100% sigurna da je tako putovao?

Natalija – Putnička diskontna aviokompanija sa super niskim cijenama? Da, nažalost... Ja sam mu čak kupila kartu preko interneta...

Ivan (*histerično*) – S mojom torbom, za ime Boga! S mojom jebenom torbom!

Natalija se malo uznemiri. Kristina signalizira Ivanu da se smiri.

Natalija – U redu, mislim da ću stvarno sada otići... provest ću noć kod moje majke. Barem ću biti s djecom kad se probude. I ako išta saznam, bilo dobro ili loše, javit ću vam. Obećajem.

Ivan – 60 milijuna... 60 milijuna jebote! Reci da je to noćna mora...

Kristina (*Nataliji*) – Da, bit će najbolje...

Natalija – Dobro, puštam vas dvoje da se odete odmoriti...

Ivan – Stvarno misliš da ćemo sada moći spavati?

Natalija – Nazvat ću te sutra ujutro... Saznat ćeš vrlo skoro... Ja također, ustvari. U pravu si, Kristina. Mogli bi proći i sati. Uzet ću tabletu za spavanje kad dođem kod mame...

Ivan – A ne, nećeš! Nazovi nas smjesta! Zar ne, Kristina? Nećemo ovdje sjediti i čekati k'o dva jebena idiota...

Natalija – Iskreno, stvarno sam ganuta... da ste se tako uznemirili. Znam da vam je Patrik prijatelj... ali nisam mislila da će vas njegov nestanak tako pogoditi.

Ivan – Uključit ću TV ponovo...

Glas s TV-a – I dobitni brojevi su...

Ivan – Da, da, okej, znamo...

Natalija (*zabrinuto, Kristini*) – Možda da i njemu daš tablete za smirenje?

Ivan mijenja kanale.

Glas s TV-a – Sada je i službeno potvrđeno da nema preživjelih u nesreći u kojoj se srušio avion Putničke diskontne agencije sa super niskim cijenama. Nekolicina ljudi koja je uočena kako se drži za priručni splav, i za koje se smatralo da su preživjeli, ustvari su izbjeglice koji su se htjeli dokopati talijanske obale, ali ih je struja odnijela. Oni su, naravno, smjesta stavljeni u avion natrag u zemlju iz koje su došli. Ustvari, u avion iste kompanije. Najmanje što možemo je poželiti im siguran let kući... U daljnjim novostima, još se nije javio dobitnik pobjedničkog listića današnjeg izvlačenja i...

Ivan gasi TV, potpuno devastiran.

Ivan – Uh, jebote... Nema preživjelih...

Natalijin mobitel zazvoni. Ona ga izvadi i gleda u broj.

Natalija – Ako je moja mater, ne javljam se...

Ivan – Moja Vuitton torba...

Natalija – On je...

Kristina – Tko on?

Natalija – Patrik... netko zove s njegovog mobitela...

Kristina – Ma daj...

Ivan (*impresioniran*) – Na kojoj je mreži?

Kristina – Hajde, daj, javi se!

Natalija blijeda kao krpa, javlja se na mobitel.

Natalija – Da...

Ivan i Kristina napeto prate svaku njenu riječ.

Natalija – Patrik? Ali odakle zoveš? Slušaj, jedva te čujem... Zvučiš kao da si jako daleko...

Ivan – Ma nemoj mi reć... Ako su rekli da nema preživjelih...

Natalija – Čuješ me...? Patrik...? Halo...? Halo...? (*Okrene se prema ostalima s dramatičnim izrazom na licu*) Nešto nas je prekinulo...

Smrtna tišina.

Kristina – Jesi sigurna da je bio on?

Natalija – Ne znam... Veza je bila jako loša...

Ivan – Kladim se...

Natalija – U svakom slučaju, poziv je došao s njegovog mobitela. To je njegov broj...

Ivan – Dopunski broj...

Kristina – Možda je ispao iz aviona... i uspio se uhvatiti za nešto...

Ivan – Možda za torbu...

Kristina – I koristi to što mu je preostalo baterije da zove tebe.

Natalija – Oh, moj Bože... Ali rekli su da nema preživjelih... Tek sam se navikla nekako na tu ideju...

Kristina – Čuda su uvijek moguća.

Ivan – Čudo... Trebalo bi ga locirati prije nego ga morski psi počnu jesti...

Natalija – Možeš li zamisliti Patrika, u toj oluji, sam, usred Jadranskog mora...

Ivan – Zaljeva...

Kristina – Zaljev nije tako velik...

Natalija – Usred noći, kako se drži za tvoju torbu, izgubljen u oceanu...

Ivan – Zaljevu, za Božje ime!

Natalija – Možda je otplutao... Kako će ga naći...?

Ivan – Isto mogu tražiti torbu u plastu sijena...

Natalija – Pokušat ću ga nazvati... Pa ako mu je i ispražnjen mobitel, možda bude imao vremena da opiše gdje je. Moglo bi pomoći spasilačkoj ekipi...

Kristina – U drugu ruku, ako je izgubljen usred Mediterana...

Ivan – Zaljeva, za Božje ime!

Natalija bira broj i zabrinuto čeka.

Natalija – Zvoni... Oh, moj Bože, ide na njegovu govornu poštu. Čini mi se kao da čujem glas s one strane groba... Halo, Patrik? Ako primiš ovu poruku, znaj da te puno volim. I djeca također. Patrik, molim te, ne daj se i drž se. Zbog mene. Zbog svoje djece. Zbog sebe također, naravno. Dovoljno dugo da te spasilački tim nađe. Puno te volim, dragi...

Ivan i Kristina se gledaju ganuto. Ali Natalija oklijeva i ne prekida vezu već nastavlja.

Natalija – Želim ti još nešto reći, Patrik. Da skinem s grudiju. Jer, možda više nikada neću imati prilike za to. Ili hrabrosti. Prevarila sam te jednom. Samo jednom. Ali nije ništa značilo. Kunem ti se. I obećajem ti da je dijete koje nosim, tvoje. Ovaj, poprilično sam sigurna da je tvoje. Osjećam da je. Ali možemo napraviti test, ako to želiš. Ah da, jer sam ti htjela reći... Trudna sam, Patrik. Postat ćeš otac, ponovo! Eto vidiš! Moraš se držati tamo!

Natalija prekida, iscrpljena. Drugo dvoje izmjenjuje prestrašene poglede.

Kristina – Da, to bi trebalo pomoći da prebrodi sve to...

Neugodna tišina.

Ivan – Telefon...

Kristina – Ja ništa ne čujem...

Ivan – Ne, mislim na Patrikov telefon. Trebali bi biti u stanju locirati njegov mobitel da ga nađu! Moraš smjesta obavijestiti spasilačke ekipe. Čak postoji nada da nađu torbu... mislim da nađu Patrika... Koji je njihov broj?

Natalija mu preda svoj mobitel.

Natalija – Evo, njihov broj je u posljednjim pozivima.

Ivan uzima Natalijin mobitel i pritišće tipku za ponovo zvanje.

Ivan – Sranje, nema signala. Pokušat ću na balkonu...

Ivan napušta prostoriju.

Natalija – Nisam baš sigurna da je bilo najbolje vrijeme za reći mu to.

Kristina – Ti misliš...?

Natalija – Bilo je to otprilike prije tri mjeseca. S mojim zubarom. U njegovoj ordinaciji. Ne znam što me obuzelo. Ili je bio popratni efekt anestetika...

Kristina – To si mu trebala reći... Da te taj mamojebac drogirao i iskoristio...

Natalija – Iako, to je bio samo lokalni anestetik... da smanji bol, znaš... Jer što se tiče ostalog, mogu ti reći da sam dobro sve osjetila... Više nego s Patrikom, to je sigurno... A ti, nisi nikada prevarila Ivana...?

Kristina – Ne otkada smo vjenčani...

Natalija – Ali vi ste u braku tek šest mjeseci, a živite zajedno već petnaest godina...

Kristina – Pa, ovaj, ne...

Ivan se vrati, vrlo prigodno sprječivši Kristinu da dovrši svoj odgovor.

Ivan – Uspio. Pokrenut će stvar iz ovih stopa. I zvat će nas istog trenutka kako nešto saznaju.

Kristina – Vidjela sam to u policijskom dokumentarcu na TV-u. Stvarno je lako locirati nekoga pomoću njegova mobitela. I trebalo bi biti stvarno brzo. Naravno, u ovom slučaju je usred Jadranskog mora, ali svejedno...

Ivan – U Kvarnerskom zaljevu.

Natalija – Oh, moj Bože. Ne znam hoće li moje srce moći podnijeti više. Ovaj tobogan emocija...

Njezin mobilni zazvoni.

Natalija – Već!

Kristina – Rekla sam ti...

Ivan – Hajde! Javi se!

Natalija – Halo? Ne, mama, nisam dobila službenu potvrdu njegove smrti, žao mi je... Ne, nemam novu adresu tetke Adele. Ne misliš li da je još malo prerano da počnemo razmišljati o osmrtnicama...? Gle, moram ići. Moram sada osloboditi liniju. Čekam važan poziv... tako je... Cvijeće? Slušaj, napravi kako god želiš, živo mi se jebe, okej? (*Prekida bijesna.*) Život stvarno nije fer... Trebala je ona biti u tom avionu, a ne Patrik...

Telefon ponovo zazvoni. Natalija se javlja puna ljutnje.

Natalija – Jebo te, pusti nas na miru više...! Oh, oprostite, mislila sam da je moja mater... Da, da, naravno, slušam... Ne, ne, stvarno nije zezanje... Moj suprug je bio u tom avionu i... Da, u redu, hvala. Hoćete li me nazvati ako nešto saznate...?

Prekida, zbunjena.

Natalija – Bila je to spasilačka ekipa... Locirali su Patrikov mobilni...

Ostali željno isčekuju svaku njenu riječ.

Kristina – I?

Natalija – Poziv je došao s autobusnog kolodvora na Krku...

Sad zvonit Ivanov i Kristinin kućni telefon. Kristina se bez razmišljanja javlja.

Kristina – Halo? (*Skršena, dodaje telefon Nataliji.*) To je on...

Natalija grabi telefon.

Natalija – Patrik? Gdje si? Svi te traže po Mediteranu...! Ma nemoj, ne mogu vjerovati...! (*Ostalima*) Propustio je let! U autobusu je za Zagreb!

Ivan – Dakle, ima Boga....

Natalija – Znači, ti ne znaš (*Ostalima.*) On ne zna... Avion Jeftine putničke diskontne avioagencije kojim si mislio doći srušio se iznad Jad... Nema preživjelih... Hvala Bogu, to je čudo...! (*Ostalima*) Zaglavio je u toaletu omišaljskog aerodroma dva sata... Nije mogao otvoriti vrata... Naravno, terminal Preniskih cijena avioletova u Omišlju nije baš Poslovna klasa... U redu... Nazovi me čim stigneš u Zagreb, u redu...? Volim te puno, dragi... (*Htjela je prekinuti vezu, ali se predomislila.*) Ovaj... Patrik...? Jesi primio moju poruku? Ne, ne, nije važno... Ustvari, možeš je izbrisati... Sad kad znam da nisi mrtav...

Natalija prekida vezu.

Natalija (*sjajeći*) – Mislim da je pravo vrijeme da otvorimo taj šampanjac koji sam donijela!

Ivanu i Kristini je malo neugodno s obzirom na to da su već otvorili bocu. Ali ni oni nisu ništa manje preplavljeni srećom.

Kristina – Pa to je predivno! Zar ne, Ivane?

Ivan – Ti ćeš dobiti natrag svog muža, a mi ćemo dobiti...

Kristina – Našeg prijatelja!

Ivan – U koliko sati stiže u Zagreb?

Natalija – Manje od sata... Noćna mora je uskoro gotova... Hvala vam... Ne znam kako bih prošla kroz ovo bez vas... (*Krene kao da će napustiti stan.*) Mislim da ćemo sačuvati šampanjac za drugi put... Pokupit ću ga na autobusnoj stanici i onda idemo ravno doma... Nakon ovog iskušenja, razumjet ćete da imamo puno toga za razgovarati...

Kristina – Pogotovo ako je preslušao poruku koju si mu ostavila...

Ivan – Ali nema govora o tome! Slavit ćemo zajedno. Zar ne, Kristina?

Natalija – Sad kad promislim, on je jedini preživjeli... Ne znam ako... Mogu zamisliti bol obitelji koje nisu imale sreće kao ja...

Ivan – Život je lutrija! Samo trebaš izabrati prave brojeve! To je nesreća za one koji nisu pobijedili, ali ipak. C'est la vie! A i iskreno govoreći, ti nisi u stanju voziti. Ovako ranjiva kao što si ti sada nikada nećeš uspjeti parkirati na stanici petkom uvečer. Nazvat ću ga ponovo. Reći ću mu da uskoči u taxi kad siđe s busa i da dođe ovdje. Sa svojim kovčegom...

Natalija – Taxi...? Znaš, nisam baš sigurna da si ga možemo priuštiti...

Ivan – Ali mi možemo! Zar ne, Kristina?

Kristina – Mi također imamo dobre vijesti koje želimo podijeliti s tobom... Mogli bismo ustvari baš i reći sada... Hajde, Ivane...

Upravo kad je Ivan htio reći, kućni telefon zazvoni. Kristina preuzme poziv.

Kristina – Da... Oh, Patrik... Baš smo te htjeli nazvati... (*Osmjeh joj se sledi.*) Naravno, ovdje je... (*Nataliji*) Patrik je. Preslušao je tvoju poruku...

Natalija izbezumljena uzima slušalicu kućnog telefona i krene prema balkonu.

Natalija – Patrik, slušaj, mogu sve objasniti... Ma daj, nemoj to tako shvaćati! ...Iskreno, nakon svega ovoga što nam se dogodilo, zar ne možeš to gledati iz te perspektive? Upravo si prevario smrt, za dlaku si izbjegao! Najvažnije je da smo oboje živi i zdravi! Preživio si, Patrik!

Izlazi na balkon da nastavi razgovor.

Ivan – Oh, sranje... Samo nam je to još trebalo...

Kristina – Neće biti lako dobit ga da dođe ovamo i otvara šampanjac s nama.

Ivan – Zamisli, da nakon što je shvatio da je rogonja, odluči skočiti u Savu kad dođe u Zagreb. S mojim kovčegom...

Natalija se vraća, smoždena.

Kristina – I...?

Natalija – Ne želi doći kući... Spominje razvod...

Ivan – Ali on može ostati ovdje dok se ne dogovorite. Zar ne, Kristina? A on ionako već ima spakiranu torbu.

Natalija – Oh, u vezi te torbe... Nema veze, nije to važno sada...

Njih dvoje su skamenjeni.

Ivan – Što u vezi torbe?

Natalija – Pa, vidiš... Patrik je propustio let, ali torba nije... Već je bila čekirana... Tako da, nažalost, možeš zaboraviti na nju... Ona je u spremniku prtljage aviona...

Ivan – Koji jebeni moron! (*Kristini*) Molim te, reci mi da se ovo ne događa!

Natalija – Istina, ali hvala Bogu nije pravi Vuitton... Znaš li da je sada posjedovanje krivotvorenih stvari ilegalno... Vidjela sam dokumentarac na TV-u... Patrik je mogao imati ozbiljnih problema da su ga carinici na terminalu vidjeli...

Kristina – Iz Omišlja do Zagreba?

Natalija – I sa stajanjem u Veneciji...

Ivan – Ako ona smjesta ne ode, ja ću je zadavati...

Natalija je malo iznenađena Ivanovom reakcijom.

Natalija – Ne brini, nabavit ću ti novu, pravu, kao što sam ti obećala... Dugujem toliko...

Ivan – Svakako, zajedno s 1000 kn koje nam već duguješ...

Natalija – U redu, sada stvarno moram ići. U redu, Kristina? Svi smo prošli kroz vrlo emotivnu večer.

Kristina nježno vodi Nataliju prema izlaznim vratima kako bi je maknula izvan dosega Ivanova bijesa.

Kristina – Ne brini, proći će... Zovi me sutra, u redu?

Natalija – Svakako, javit ću ti da znaš kako je prošlo...

Natalija već skoro prelazi prag, ali se vraća još jednom.

Natalija – Eh, usput, koja je to dobra vijest koju ste mi htjeli reći...?

Kristina ju izgurava van potpuno.

Kristina – Zvat ću te sutra...

Natalija odlazi. Ivan i Kristina ostaju sami. Skrhaju se na sofu. Teška tišina.

Ivan – 60 milijuna kuna...

Kristina mu se nježno primiče.

Kristina – Hajde, daj, nije tako strašno... Ono što je najvažnije je da smo živi. I da smo zajedno...

Ivan se mrvicu opusti.

Ivan – U pravu si...

Kristina – I što bismo mi radili sa 60 milijuna kuna uopće?

Ivan – Pitao sam se istu stvar...

Kristina – Da li bi naša veza preživjela uopće takav preokret...

Ivan – Da ne spominjem naše prijatelje... Vidiš, skoro smo se raspali s Patrikom i Natalijom...

Tišina.

Ivan – Zar stvarno misliš, da smo bili osvojili 60 milijuna, da bismo se razveli?

Kristina – Pa, moglo ti je pasti na pamet... Kad iznenada shvatiš da možeš zadovoljiti sve potajne želje koje si potiskivao...

Ivan – U pravu si... Frustracija je cement koji parove drži skupa... Kad samo pomislim da smo skoro postali multimilijuneri... Prođu me srsi niz kičmu...

Kristina – Hajde, dođi, probajmo provesti malko manje napetu večer, samo ti i ja ispred telke...

Ivan – Znaš što bi mi stvarno pomoglo da se opustim...

Kristina (*puna nade*) – Reci... Spremna sam ispuniti sve tvoje želje. Smatraj to kompenzacijom... zbog gubitka tvoje lažne Vuitton torbe.

Ivan – Dokumentarac o životinjama... Reproductivni običaji velikih guštera...

Kristinin entuzijazam je vidno opao.

Ivan – Oni su ti skroz u grupnom seksu, ti gušteri... Ženka se spetlja s nekoliko mužjaka i jaja sadrže genetski materijal svih njenih partnera... Zamisli Natalijino dijete. Pola Patrik i pola zubar.

Kristina (*potišteno*) – Ostalo je nešto malo kućnog vina... Pa, štogod nam je ostalo nakon Natalije... Želiš li malo? Bolje da se naviknemo na to...

Natočila je dvije čaše dok Ivan uključuje TV.

Glas s TV-a – ...nadležni su uporavo locirali let Putničke diskontne aviokompanije 32 i pol za koji se prethodno smatralo da se srušio u Zaljev. Ustanovljeno je da je pilot jednostavno zaspao u pilotskoj kabini i umjesto da sleti u Zagreb, avion je nastavio letjeti sve do Aljaske gdje mu je ponestalo goriva te se morao prinudno spustiti na santu leda.

Ivan – Smješno je, sve mi to izgleda sada kao da se događa nekoj drugoj osobi...

Kućni telefon zazvoni i Kristina ustaje kao zombi da digne slušalicu dok Ivan ostaje zalijepljen za TV.

Glas s TV-a – Evo i nekih slika koje su slikane iz spasilačkog aviona, a koje nam šalje meksička vojska...

Kristina – Da...?

Glas s TV-a – I dalje smo bez novosti o putnicima umutar aviona, ali ove slike pokazuju sa zapanjujućom jasnoćom, par pingvina koji se igraju putnom torbom...

Kristina – Ne...!

Zbunjena, Kristina prekida vezu i hoda prema sofi.

Ivan – Tko je bio...?

Kristina – Natalijin ginekolog... Ovaj, moj... Imamo istog...

Ivan – I...?

Kristina – Pomiješao je naše nalaze... Nije ona trudna, ja sam!

Ivan (*pogubljen*) – Imate li i istog zubara?

Kristina (*oduševljena*) – Tvoje je! Nosim tvoje dijete, Ivane!

Ivan (*ne baš sretan*) – Ali... mislio sam da ne možemo imati djecu... Tvoj je doktor rekao da s mojim lijenim spermijima imamo šanse jedan naspram milijun!

Kristina – Petak 13. je!

Mrak

Kraj

DRUGAČIJI KRAJ S ČETVRTOM OSOBOM (PATRIK)

Ivan nema vremena išta više reći; zvono na vratima zvoni.

Ivan – To je opet ona, ako je pozoveš unutra, sam ću je baciti preko balkona...

Kristina nevoljko otvara vrata.

Kristina (*iznenađena*) – Oh, Patrik...! Jesi sretno doputovao? Ovaj... Nismo te više očekivali...

Patrick (*zlovoljan*) – Ometam vas?

Kristina – Nee uopće, zašto tako misliš...?

Ivan – Ne možeš pogoršati stvari više nego što jesu.

Patrik prolazi u sobu pored njega.

Patrick – Hej, Ivane, tu si...

Ivan – Kao što možeš vidjeti. Možda se sjećaš da ja živim ovdje...

Patrick – Znam da je kasno. Ali sa svim tim što mi se upravo izdogađalo...

Ivan – Hajde, tvoj se autobus nije skršio na santu leda, ili...?

Patrick – Ne, mislim na Nataliju. I dalje sam u šoku.

Kristina – Jako nam je žao, Patrik... Je l' tako Ivane...?

Ivan – Mmmm...

Kristina – Dođi, sjedni, molim te. Želiš li nešto popiti?

Ivan – Veliku čašu arsena? Ili strihinina...?

Kristina mu natoči čašu kućnog vina.

Kristina – Želiš li leda...?

Patrik ne odgovara. On sjedi i prazni čašu bez da trepne dok ga njih dvoje netremice zapanjeno gledaju.

Ivan – Vau... Mora da je stvarno loše... Nije uopće reagirao na kućno vino...

Patrick – Bili smo u braku deset godina... Možeš li vjerovati što je ona učinila? Nikad ne bih pomislio da je Natalija sposobna napraviti tako nešto...

Kristina – Ma hajde... Ne misliš li da previše dramiš...?

Ivan – Ipak je upravo saznao da je rogonja...

Kristina – Uvijek sam mrzila tu riječ...

Patrick – Misliš da nekog poznaješ, a onda...

Kristina – Svatko griješi...

Ivan – Naravno... ali spavati sa zubarom...

Patrick – Ustvari, on je moj zubar.

Kristina – Ono što je važno je to da je ona imala hrabrosti reći ti to, zar ne? Treba puno hrabrosti za to, znaš...

Ivan – Treba puno gluposti, bolje rečeno...

Kristina – To dokazuje da ti vjeruje... A povjerenje je vrlo važno kod parova... Zar ne, Ivane?

Ivan – Glupost, mislila je da je mrtav...

Kristina – Ma hajde, vidjet ćeš... Stvari će se izgladiti...

Patrick – Ne znam... Mislim da mi treba neko vrijeme...

Ivan – Koliko zapravo vremena ti treba...? Jer, znaš, kao što si sam rekao, već je kasno... volio bih se baciti u krevet...

Kristina – Ono što Ivan govori, na svoj način, da smo svi imali poprilično emotivan dan... Ali normalno je da ti treba neko vrijeme da razmisliš o svemu... Zašto ne spavaš ovdje na sofi... I sutra ćeš vidjeti stvari puno jasnije.

Ivan – Mi ne obećajemo da će stvari sutra biti bolje, okej? Samo to da ćeš ti vidjeti stvari puno jasnije...

Patrick – Hvala... Znao sam da mogu računati na vas... Kad te snađu nevolje, tek onda vidiš tko ti je pravi prijatelj...

Ivan – Da, da... To nam je tvoja žena govorila cijelu večer...

Kristina – Donijet ću ti plahte... Ivane, uzmi deku iz ormara...

Ivan i Kristina izlaze na trenutak. Patrik se diže i ide prema balkonu. Prilazi ogradi i lagano se naslanja preko nje. Kristina se vraća i vidi ga; sledi se pretpostavljajući da on razmišlja o tome da skoči.

Kristina – Patrik, ne!

Patrik se okreće pomalo iznenađen.

Patrick – Huh...? Samo sam gledao...

Kristina – Oh, Bože, prepao si me... Mislila sam...

Patrick – Nisam nikada dosada primijetio da ako se malo nagneš, možeš vidjeti Roza obou odavde...

Kristina (*zabrinuta za njegovo mentalno stanje*) – Roza oboa...

Patrick – To je klub.

Kristina – Jazz klub?

Patrick – Ustvari da... ali važnije je da je to gay klub.

Kristina je malo dekocentrirana. Ivan se vraća s dekom i baca je na sofu.

Ivan – Evo. Neću ga ušuškavati i poljubiti za laku noć.

Patrik ga dvosmisleno gleda.

Kristina – Obećaj da nećeš ništa glupo napraviti.

Patrick – Obećajem.

Kristina – U redu, dakle, svi sad idemo na spavanje. I nama je bio težak dan...

Kućni telefon zazvoni. Ivan podiže slušalicu.

Ivan – Da...? Da, ovdje je... Naravno, evo ti ga... (*Drži telefon prema Patriku*)
Natalija je. Želi razgovarati s tobom...

Patrik nevoljko uzima telefon.

Patrick – Da... Slušam... Ne... Ne znam... Ne... Sutra ću ti reći, u redu... Da, pa treba mi par dana da razmislim o tome, svakako možeš razumjeti da...?

Ivan (*zabrinuto*) – Par dana...?

Patrick – Da, tako je, pričat ćemo kasnije...

Prekida vezu.

Kristina – Sigurna sam da ćete prevladati ovu teškoću kao par... i da ćete iz toga izići još jači!

Patrick – I ja sam spavao sa zubarom...

Kristina (*nakon kratkog oklijevanja*) – Eto vidiš, ne bi trebao nju osuđivati...

Ivan gleda u nju totalno zapanjeno.

Kristina (*Patriku*) – Oh, nisam ti rekla! (*Ivanu*) Hoćemo mu reći?

Ivan – Što?

Kristina – Patrik, ja sam ta koja je trudna!

Ivan – Ah da, točno...

Kristina – Nije li to super vijest?

Ivan – Za tebe, dobra vijest za tebe je da tvoja žena ne nosi dijete tvog ljubavnika.

Kristina – Jer nakon svega što nam se danas izdogađalo... baš smo ranije pričali, Ivan i ja. Ono što je važno, da ostanemo zajedno, bez obzira na sve... Da nadiđemo sve poteškoće... Zajedno... Tako da znaš, na kraju, novac i nije tako važan!

Patrick – Novac?

Kristina (*Ivanu*) – Hoćemo mu reći i za to? (*Ivan ništa ne odgovara, onemoćao*)
Nećeš vjerovati, ali u kovčegu koji smo ti posudili za Krk...

Patrick – Lažna Vuitton torba...

Kristina – U njoj je bio listić za loto...

Patrick (*odсутno*) – Oh stvarno, listić...

Kristina – Skušili smo večeras gledajući TV da smo zaokružili dobitne brojeve...

Patrick – Koliko?

Ivan – 60 milijuna.

Patrick – Oh, toliko...

Kristina – Ne moramo spominjati to da nikada nećemo vidjeti taj listić ponovo...

Ivan – Jedino ako pingvin koji je našao moju torbu ne odnese listić do najbliže agencije i ne unovči ga.

Kristina – Vidiš? Upravo smo izgubili 60 milijuna kuna, ali smo također osvojili bebu kojoj se više nismo nadali!

Ivan – Znaš kako se kaže: tko ima sreće u ljubavi, nema u kartama...

Patrick – Stvarno mi je žao... Mislim za 60 milijuna kuna... to je na neki način moja greška...

Ivan (*prijeteći*) – Na neki način...?

Kristina – Sad stvarno mislim da bismo trebali ići na spavanje. Ideš, Ivane...?

Kristina vuče Ivana prema spavaćoj sobi. Patrik ostaje sam. Izlazi na balkon i na trenutak se premišlja. Tada uzima svoj mobilni i zove nekoga.

Patrick – Halo...? Ne, nisam mrtav... Žao mi je što sam te razočarao, ponovo, draga punice... Mogu li dobiti Nataliju? Hvala... (*Nakon kratke pauze.*) Natalija? Patrik je... slušaj, razmišljao sam i... Da, već, šta da kažem... Obično se buniš da mi treba jako puno da razmislim... Pa htio sam ti reći odmah... Nikada neću biti sposoban oprostiti što si spavala s mojim zubarom... Natalija, tražit ću razvod... Da, znam, ja sam gubitnik... Da, znam da te mater upozorila na mene... U redu, moj zubar će ti poslati papire za razvod... Da, moj pravnik, to sam rekao. Točno, jebi se također... Laku noć, Natalija.

Patrik prekida, razmišlja sekundu, tada vadi iz džepa svoje košulje listić lota i gleda u njega.

Patrick – 60 milijuna... Kristina je imala pravo... Još nije svanulo sutrašnje jutro, a ja već vidim stvari puno jasnije... (*Postaje svjestan situacije u pravom smislu.*) 60 milijuna kuna! (*Ruke mu se tresu, listić lota pada na rub ograde*) Sranje... Ne mogu vjerovati... Jebem ti...

On grozničavo prekoračuje balkonsku ogradu. Iznenada, posklizne se, gubi ravnotežu i zamrzne se u padajućoj pozi.

Kao u snu, slušamo ostatak dijaloga snimljen na audiotraku.

Natalija – Što možemo protiv sudbine...

Kristina – Ništa...

Ivan – Ipak, nevjerojatno je...

Natalija – Patrik je bio jedini putnik koji nije bio u avionu a na kraju on je jedina žrtva...

Kristina – Jesi zvao hitnu ?

Ivan – Trebali bi stići svaki čas.

Ivan – Mislite li da je to stvarno bilo samoubojstvo?

Kristina – Pa, ne padaš s balkona samo tako...

Ivan – Bar da je to bio umjetnik koji je naslikao moju sliku...

Sirena prve pomoći čuje se sve bliže.

Natalija – Evo ih... Oni će moći potvrditi je li stvarno mrtav...

Ivan – Izgleda poprilično mrtav.

Natalija – Uvijek se možeš nadati čudu...

Kristina – Petak 13. je!

Mrak.

Kraj.

Jean-Pierre Martinez je francuski pisac kazališnih komada i scenarija. Rođen je 1955. u Auvers-sur-Oise u Francuskoj. Napisao je 62 komedije, od toga je 14 prevedeno na španjolski, a 3 na engleski jezik. U mladim danima stiče prva iskustva pozornice kao bubnjar u raznim rock grupama. Neko vrijeme radi kao semiolog u polju oglašavanja. Potom piše scenarije za televiziju i nakon toga se napokon vraća na scenu kao pisac kazališnih djela. Spada među najizvođenije suvremene pisce kazališnih komada u Francuskoj.

**This text is protected under copyright laws.
Criminal copyright infringement will be investigated and
may result in a maximum penalty of up to 3 years in prison
and a EUR 300.000 fine.**

Paris – Janvier 2017
© La Comédi@thèque - ISBN 978-2-37705-077-2
<http://comediatheque.net>